

RENÉ CHAR

Szabadság a szélben

A falu melletti dombhajlatokon dúsan virágzó mimóza mezők terülnek el. A virágszedés idején előfordul, hogy a környéküktől távol egy rendkívüli módon illatozó lánnyal találkozunk, akinek karja egész napon át a törékeny szárákkal bajlódott. Mint egy lámpa, amit fényudvar helyett illatár koszorú, úgy halad el, hátat fordítva a lenyugvó napnak.

Szentségtörés volna megszólitani.

Füvet taposó, spárgatalpú cipő, adj neki elsőséget az úton. Talán szerencséd lesz, és megpillanthatod ajkain az Éj harmatos káprázatát?

A kosárfonó társa

Szerettelek. Szerettem vihartól barázdált forrásarcodat és a csókom körbeölelő birodalmad számát. Némelyek kerek képzeletre bízzák magukat. Menni nekem elég. A kétségbeeséstől oly kicsi kosárral tértem vissza, szerelmem, hogy fűzfavesszőből is fonhatták volna.

Az elutasítás dala

Az ellenállás kezdete

A költő hosszú évekre visszasüppedt az atya semmijébe. Ne szólítsátok, ti mind, akik szeretitek. Ha úgy vélitek, hogy a fecske szárnyának már nincs tükre a földön, feledjétek ezt a boldogságot. Aki kenyérré dagasztotta a szenvedést, nem látható vöröslő letargiájában.

Ó! adja az igazság és a szépség, hogy sokan legyetek jelen a főlzabadás ünnepi sor-tüzeinél!

A szabadság

Azon a fehér vonalon át érkezett, amely ugyanúgy jelezheti a hajnal hasadását, mint az alkony gyertyafényét.

Elhagyta a gépies, kavicsos partokat; elhagyta a földült ormokat.

Megszűnt a gyáva arc tagadása, a hazugság szentsége, a hóhér szeszes itala.

Igéje nem elvakult kos volt, hanem vászon, amire leheletem rajzolódott.

Olyan járással érkezett, a sérülésre hattyúként, azon a fehér vonalon át, amit csak a távollét tett kissé bizonytalanná.

Parancs János fordításai